

[Christiani.]

4. Priserne paa vor Import, f. Eks. Kul, Olie og Jern, er afgørende for vor Industri og vort Udgiftsniveau i det hele.

5. Man sammenligner undertiden Priserne for vor Eksport og Import med de Priser, vi fik og betalte under Samhandel med England efter Krigsblokadens Indførelse. Enhver ved, at ikke blot var vore Eksportpriser blevet urimeligt smaa, men ogsaa de femdoblede Søfragter gjorde Importen alt for kostbar. Situationen efter den 9. April maa ses under en helt ny Synsvinkel. Tyskland er nu vort eneste Hovedmarked for Køb som for Salg. Den tyske Mark er ikke længere slet og ret en indre tysk Afregningsmønt, men den Prismønt, der bestemmer vort Erhvervslivs Vilkaar under Samhandel med vor store sydlige Nabo.

6. En kendt Politiker har engang sagt, at under saadanne Forhold — dengang England, nu altsaa Tyskland — er det rette Kursforhold mellem Kronen og vedkommende fremmede Lands Mønt det, hvorefter Kronen køber lige meget i begge Lande, og heri er jeg ikke uenig.

7. Muligheden for en Konvertering til lavere Rente af Obligationsgælden maa til enhver Tid nøje beagtes.

Under Hensyn til alle disse Forhold maa Erhvervslivets økonomiske Basis tilrettelægges, saa Bedrifternes almindelige Forrentning i Forbindelse med en rimelig Levestandard for Arbejderne bliver Maalet.

At fremsætte Forslag til en konstruktiv Løsning af denne store Opgave tilkommer desværre ikke mig, men jeg føler mig overbevist om, at rette vedkommende her vil finde den bedst mulige Støtte fra Tysklands Side. Det er — mener jeg, vi har al god Grund til at tro — Tysklands bestemte Ønske, at vi — Danmark — skal komme igennem denne Krisetid saa godt som muligt.

Det maa desværre erkendes, at det i Øjeblikket er svært at finde valutaskabende Erhvervsgrøene i Danmark, og jeg vil da ved denne Lejlighed gøre opmærksom paa — idet jeg er knyttet til Ledelsen af De danske Sukkerfabrikker —, at Sukkerindustrien har gennemlevet en vanskelig Tid med urimeligt lave Priser paa Verdensmarkedet og nu er kommet ind i en Periode, hvor denne overmaade vigtige Industri har den største Betydning, idet den ikke blot forsyner Hjemmemarkedet med Sukker, men ogsaa eksporterer for store Beløb, f. Eks. 15 Mill. Kr. i sidste og formentlig 50 Mill. Kr. i dette Aar, og dermed i høj Grad bidrager til at skaffe de saa haardt tiltrængte Importvarer til Landet.

Jeg gaar ud fra, at dette vil blive erindret, naar der bliver Tale om Sukkerindustriens fremtidige Forhold, saavel med Hensyn til den Indtægt, der bør tilfalde Roedyrkerne, som ogsaa med Hensyn til det Aktionærerne tilkommende Udbytte. Sukkerfabrikkerne nyder, som i øvrigt praktisk talt al anden Industri her i Landet, en vis Beskyttelse, men de har altid ført en sund Konsolideringspolitik. Fortjenesten i de gode Aar med store Priser paa Verdenssukkermarkedet er foruden til Udbytte blevet henlagt til Reservefonden, uden hvilken Fabrikkerne heller ikke i Dag kunde klare sig, som de gør. De har aldrig givet Friaktier, og den sidste Kapitaludvidelse tegnedes endog til en Kurs af 150.

Det store Spørgsmaal bliver nu — som det desværre har været det i en Række Aar —, hvorledes vi skal faa den endnu ledige Del af Befolkningen beskæftiget, og her vil jeg gerne sige, at det maa betragtes som en i høj Grad fortjenstfuld Gerning at paapege nye Beskæftigelsesmuligheder, selv om der ikke derved fremstilles ubetinget 100 pCt.s rentable Aktiver. Her er der et Forhold, som jeg eksempelvis gerne vil have Lov til at nævne, og det er den — jeg havde nær sagt brutale Maade, hvorpaa Biltrafikken i Løbet af forholdsvis faa Aar lidt efter lidt har ligesom „tilranet“ sig de hidtidige Trafikveje, ikke blot for Kørsel, men ganske særlig ogsaa for Fodgængere og Cyklister, som derved efterhaanden er kommet til at føre en højst usikker Tilværelse, stadig svævende mellem Liv og Død.

Jeg mener derfor, at det maa være en uafviselig Samfundspligt, hvortil den nuværende Tid højst belejligt kunde benyttes, at forsyne vore Landeveje i langt større Udstrækning, end Tilfældet er, med saavel Gang- som Cyklestier. Fra anden Side er der paa højst sagkyndig Maade allerede peget paa dette Forhold, og jeg skal kun eksempelvis fremhæve, at den saa befærdede Vej: Strækningen fra København til Hillerød Nord for Holte, og det nye Stykke Strandvej Nord for Klampenborg begge er uden Cyklestier, for ikke at tale om Gangstier. Hvis Cyklisterne havde kunnet slutte sig sammen i Organisationer paa samme Maade som de motorkørende har gjort det, og havde Raad til at føre en lignende Propaganda, vilde de Arbejder, jeg nu foreslaar, for længst have været udført.

Jens Thomsen: Under Finanslovdebatten plejer vi at faa en forfriskende politisk Debat, hvorunder begaaede politiske Fejldrages frem til kritisk Behandling. Det